

Chương thứ 11

BÍ MẬT THIÊN KIẾM ĐÀM

- **N**gười mau đem Minh Âm kim tiền và túi gấm ra đây.

Âu Dương Hải là người thông minh, trong lúc mừng rỡ chàng chợt nghĩ lại rõ ràng, Hắc y lão nhân đến để lấy Minh Âm kim tiền, vì sao lão ta lại hạ độc thủ mình?

Âu Dương Hải nắm chặt thanh qui kiếm cười nhạt, nói:

- Dám hỏi lão tiên bối tôn tính đại danh là gì?

Hắc y lão nhân giận dữ hừ một tiếng, nói:

- Người muốn hay không muốn đem Minh Âm kim tiền và túi gấm ra? giọng nói của lão lần này đầy vẻ uy hiếp.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Tại hạ và tiên bối vốn không quen biết, làm sao có thể dễ dàng đưa Minh Âm kim tiền và túi gấm cho tiên bối được?

Hắc y lão nhân nói:

- Ta hỏi lại người lần nữa, người muốn hay không muốn đưa Minh Âm kim tiền và túi gấm của Nam Quốc Tiên Cơ ra đây?

Âu Dương Hải thấy lão ta trước sau chỉ nói mỗi một câu này, chàng ngạc nhiên nói:

- Tiên bối, nếu không nói ra thân phận lai lịch, thì vẫn bối không thể lấy ra. Hắc y lão nhân nghe vậy chẳng nói chẳng rằng quay mình định đi.

Chợt nghe có tiếng quát ở hơn mười trượng vọng lên:

- Người đã nằm trong tầm cung tên rồi, nếu còn đi tiếp một bước nữa thì e không toàn mạng.

Hắc y lão nhân không nghe lời cảnh cáo vẫn cứ đi lên phía trước ?

Véo véo véo ? tiếng vũ tiễn xé gió bay đến.

Ba mũi tên nhanh như chớp tới ba (x-x) thượng, trung, hạ trên mình của hắc y lão nhân.

Tốc độ ba mũi tên này nhanh cực kỳ như một tia chớp vậy.

Hắc y lão nhân nghe tiếng tên xé gió, sắc mặt hơi biến, hiển nhiên lão ta đã (x-x)

Ba mũi tên đó tuy bị lão ta phá đi, nhưng kinh lực vẫn chưa suy yếu, vẫn rít gió bay ra ngoài bảy tám trượng.

Âu Dương Hải trông thấy Hắc y lão nhân một hơi phá liền ba mũi tên, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:

? Võ công lão giá này cao ghê gớm?.

Chỉ nghe ngoài mười trượng, vang lên tiếng hời của thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hồ, nói:

- Thủ pháp của các hạ kỳ diệu lắm, xin tiếm ba mũi tên nữa của ta xem sao?

Vừa nói xong, ba mũi tên dài bay đến không một tiếng động.

Tốc độ rất nhanh, so với ba mũi tên trước còn kinh người hơn.

Điều kỳ lạ là ba mũi tên này không phát ra một tiếng gió nào.

Lão già áo đen như biết được sự lợi hại của ba mũi tên này, hừ một tiếng, thân người bay ra ba bước.

Vèo vèo vèo ? tiếng rít cực lớn.

Ba mũi tên nọ đột nhiên lại trở nên phát ra tiếng, bắn nhanh qua bên người của Hắc y lão nhân.

Âu Dương Hải chưa thấy qua tiễn pháp của Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hồ, lúc này vừa mục kích thấy thì thất kinh, không ngờ tiễn pháp của Chấn Thiên Hồ lại tinh xảo cao minh như vậy.

Lúc đó ngoài mười trượng có bảy bóng người từ từ đi tới.

Bảy người này chính là Sa Mạc thất tiên của thần xạ đường.

Lão già áo đen trông thấy Sa Mạc thất tiên lạnh lùng hỏi:

- Sáu mũi tên vừa rồi do ai bắn ra vậy?

Một người mặt có râu là Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hồ lạnh lùng nói:

- Là ta bắn đó, thì làm sao?

Vừa nói xong thì sa Mạc thất tiên đã nhanh chóng bao vây xung quanh Hắc y nhân. Thắc cung xạ nhật Chấn Thiên Hồ từ đằng xa cúi mình thi lễ với Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng nói:

- Thần xạ đường Sa Mạc thất tiên tiếp tín hiệu đã nhanh chóng đến đây, xin Âu Dương Hải đàn chủ phát lệnh.

Âu Dương Hải nói to:

- Chấn đường chủ, các vị đừng để cho lão chạy thoát là được rồi.

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói:

- các ngươi có tăng thêm người gấp mười lần cũng khó mà ngăn được lão phu !

Nhất cung xạ nhật Chấn Thiên Hồ cười nhạt nói:

- Các hạ tự tin có thể chạy thoát thì cứ thử xem?

Nói xong Sa Mạc thất tiên đã lấp tên.

Hắc y lão nhân hừ một tiếng thân người phi thân bay lên ?

Vút vút ? tên bay một loạt như mưa bắn tới trước mặt hắc y lão nhân. Hắc y lão nhân quạt cánh tay, thân mình của lão đã dừng trên không trung.

Ài ngờ loạt tên đó mũi này tiếp đuôi mũi kia liên tiếp không dừng, hắc y lão nhân dù khinh công độc bộ thiên hạ cũng khó treo mình lâu trên không trung.

Lão bị bức phải rơi xuống, khẽ hít một luồng chân khí rồi thân mình chuyển sang hướng tây bắc lao đi.

Vút ? tên đã bay đến.

Hắc y lão nhân thất kinh, lão không ngờ tiền pháp của bảy người bọn họ cực nhanh, nên biết một mũi bắn ra là một mũi khác bay theo không hề có một kẽ hở nào.

Hắc y lão nhân trong lòng ngầm tính toán mình biến hướng bay nhảy như vậy phải nhanh hơn cung tên của họ, ai ngờ cung tên vẫn nhanh hơn lão một mức.

Kỳ thực lão đâu biết Sa Mạc thất tiên, tiền pháp cao siêu khó tả, mỗi người bọn họ có thể một phát cùng bắn ra ba mũi tên, Thần cung xạ nhật Chân Thiên Hồ một phát có thể lên sáu mũi.

Họ tuy ba mũi tên cùng lên dây, nhưng lại từng mũi từng mũi liên tiếp bắn ra như thể một người có thể chống lại ba người, cho nên nói bảy người bọn họ chia làm ba tốp bắn tên, ba người trước bắn tên ra, tốp ba người thứ hai đã chờ sẵn, và người cuối cùng tiếp ứng tốp thứ nhất đổi tên, như thế họ tự nhiên không có phí thời gian đổi tên.

Âu Dương Hải vừa thấy tuyệt kỹ bắn tên của Sa Mạc thất tiên thì mừng rỡ vô cùng.

Hắc y lão nhân liên tiếp đổi hướng bay nhảy ba bốn lần mà vẫn bị mưa tên cản lại.

Lần này lão lại nhảy vọt đến chỗ Lý Xuân Hồng và Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải vung tay trái phóng ra một đạo chuông kinh, Thanh qui kiếm trong tay phải ra chiêu ?Phân vân phụng nguyệt? quét vào người lão. Âu Dương Hải vừa ngăn thân mình nhảy tới của hắc y lão nhân, vừa nói:

- Lão tiên bối, người hà tất phải cố chấp như vậy.

Miêng vừa nói thanh qui kiếm vẫn không dừng trái đâm phải đâm, liên tiếp tấn công bốn chiêu.

Bốn nhát kiếm này đều biến hóa từ chín chiêu tuyệt học trong Hải Lưu chân kinh mà ra, chiêu nào chiêu nấy kỳ dị khó lường, bốn nhát kiếm liên công, bức hắc y lão nhân lùi lại ba bước.

Âu Dương Hải đánh ra bốn nhát kiếm xong, lùi lại một bước, mỉm cười nói:

- lão tiên bối, vãn bối chẳng qua chỉ muốn biết danh hiệu của ông? Hắc y lão nhân bị bốn nhát kiếm của Âu Dương Hải đánh lùi, mặt hầm hầm, hai mắt nhìn vào mặt của Âu Dương Hải bốc lửa.

Chợt nghe một giọng nói vang lên

- Âu Dương đàn chủ bất tất phải hỏi lão, lão là người danh vang thiên hạ võ lâm, Tàn Kim chương Dương Đồng Thần.

Hắc y lão nhân nghe vậy giật mình, đôi mắt quét nhanh như điện.

Lúc này dưới bóng cây ngoài bảy trượng, một người nam một người nữ từ từ đi ra, họ chính là chánh phó minh chủ của Thanh Đạo Minh, Lý Xuân Hoa và Quản Đông đại hiệp Công Tôn Lạp

Âu Dương Hảo thấy hai người đi đến trong bụng hơi yên tâm, Lý Xuân Hồng ra đón.

Lý Xuân Hoa liếc nhìn muội muội, chỉ thấy đầu tóc Xuân Hồng bù xù, đôi mắt còn ngấn ánh nước mắt, nành biết có thể vừa rồi Âu Dương Hải gặp tai biến. Nhưng nàng quay sang nhìn Âu Dương Hải thì thấy chàng vẫn bình thường, nàng hỏi:

- Hồng muội, muội bị thương ư? Chuyện này xảy ra như thế nào?

Lý Xuân Hồng nghe vậy nghĩ lại chuyện mình và Âu Dương Hải đấm hôm khuya khoắt ra đây tản bộ, mặt nàng lập tức đỏ lên, ấp úng không nói nên lời, Lý Xuân Hoa hơi biết tâm ý của muội muội nên cũng không hỏi nữa.

Hắc y lão nhân trông thấy Công Tôn Lạp liền hỏi:

- Người là người nào? sao lại biết lão phu?

Công tôn Lạp cười khẽ, nói:

- Dương lão tiên bối là người cao quý, đương nhiên không nhận ra tại hạ !

Công Tôn Lạp vẫn chưa nói ra vì sao ông lại biết hắc y lão nhân. Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần nghe xong đột nhiên giơ cao tay ra chỉ thấy năm ngón tay trái của lão thiếu mất một ngón trở và ngón vô danh.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng vô cùng kinh ngạc, mới rồi năm ngón tay trái của lão hoàn toàn đầy đủ, sao bây giờ thiếu đi hai ngón, vậy đây là chuyện gì?

Công Tôn Lạp mỉm cười nói:

- Hay lắm hay lắm, nếu Dương lão tiên bối cho rằng tại hạ vô lý đoán ra thì cũng được.

Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần dường như rất sợ người ta nhận ra lão, lão lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Ngươi là ai? Trước đây đã gặp ta ở đâu?

Công Tôn Lạp mỉm cười nói:

- Dương lão tiên bối danh tiếng lừng lẫy, có ai mà không biết. Ha ha ! tại hạ cũng quên là đã gặp tiên bối ở đâu ?

Công Tôn Lạp hơi ngừng lại ở một tiếng rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi, lão tiên bối có phải đã từng đến để vương cung?

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần hơi biến sắc, nhưng trong chốc lát đã hồi phục lại trạng thái bình thường.

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm:

?Lão già này đã từng quen biết với phụ mẫu mình ư? Nếu vậy thì từ lão ta có thể biết được những chuyện về phụ mẫu mình đây !?

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần cười gằn, nói:

- Đến Vương cung chủ Âu Dương Kiệt ư? Hề hề hề ? hôm nay ta đến chính vì chuyện của họ đấy.

Âu Dương Hải nói lớn:

- Dương lão tiên bối, nói như thế nghĩa là tiên bối đã biết rõ phụ mẫu văn bối ư? Tàn Kim chương Dương Đồng Thần hừ một tiếng, nói:
- Người đưa Minh Âm kim tiền cho ta, ta có thể trả lời ba câu hỏi của người.

Âu Dương Hải vội thò tay lấy ra Minh Âm kim tiền và túi gấm của Nam Quốc Tiên Cơ đưa cho lão.

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần cất Minh Âm kim tiền vào trong người, cầm túi gấm nói:

- Người có thể mở bức thư trong túi gấm được rồi đây.

Âu Dương Hải nhận lại túi gấm hỏi:

- Lão tiên bối, người có túi gấm và Minh Âm kim tiền giao cho tại hạ không?

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần lạnh lùng nói:

- Không có, ta chỉ có thể trả lời người ba câu hỏi quan hệ đến phụ mẫu người, người hãy suy nghĩ cho kỹ đi rồi hỏi, Âu Dương Hải nghe vậy, tâm trí lập tức trầm tĩnh lại, chàng muốn từ ba câu hỏi này phải thấu được những chuyện quan trọng về phụ mẫu mình năm xưa, chàng trầm ngâm một lát, rồi nói lớn:

- Xin hỏi lão tiên bối, phụ mẫu của văn bối hiện nay ở nơi nào?

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần lạnh lùng cười nói:

- Ngọc Tu La, Đông Phương Hậu hiện nay ở đâu ư? trong thiên hạ không có ai biết được.

Âu Dương Hải biến sắc, nói:

- Dương lão tiên bối trả lời như vậy có tính là một câu hỏi không? Tàn Kim chương thần nhiên nói:

- Sao mà không tính?

Âu Dương Hải nói:

- Như thế với không trả lời có khác gì đâu !
Tàn Kim chương lạnh lùng nói:

- Thế thì người phải bao ta cách trả lời như thế nào?

Âu Dương Hải hỏi:

- Tiên bối phải nói ra nguyên nhân phụ mẫu ta mất tích?

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần nói:

- Thế thì nó lại là một vấn đề khác.

Âu Dương Hải nói:

- Như thế làm sao có thể nói là một chuyện khác được?

Tàn Kim chương hừ một tiếng, nói:

- Đã nói rõ rồi, có phải người muốn hỏi câu hỏi thứ hai không?

Âu Dương Hải thở dài, nói:

- Được, tiên bối hãy nói nguyên nhân mất tích của phụ mẫu ta.

Tàn Kim chương ngẩng đầu nhìn lên trời nghĩ ngợi một lúc rồi từ từ nói:

- Mười chín năm trước, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt bị người vây đánh tại Thiên Kiếm đàm ở núi Cửu Cung, qua một trận huyết chiến ba ngày ba đêm kinh thiên động địa, Lâm Đại Ngọc bị người đánh rơi xuống Thiểm Kiếm Đàm, Âu Dương Kiệt mang thương thể trầm trọng nhảy xuống theo. Mười chín năm nay thi thể của họ không ai thấy, cho nên ngày nay họ sống chết ra sao thì không ai trong thiên hạ có thể khẳng định.

Âu Dương Hải nghe đến đây, thần sắc trên mặt lộ vẻ phẫn oán và xúc động vô cùng, chàng hét lên:

- Gia phụ, gia mẫu ta vì sao bị người vây đánh? nhưng hung thủ là ai? Tàn Kim chương Dương Đồng Thần lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Ta nói là trả lời câu hỏi của ngươi, đã nói hai rồi, chỉ còn lại một câu hỏi, vì sao cha mẹ ngươi bị người vây đánh hay là những người tham dự? Đó là hai câu hỏi ngươi muốn ta trả lời câu nào?

Âu Dương Hải giật mình nghĩ:

?Dương Đồng Thần nói trả lời ba câu hỏi của ta, đương nhiên lão ta sẽ không nói nhiều thêm một chuyện nào, bây giờ đã biết đích thực rằng phụ mẫu có dính dáng đến một cừu hận rất to lớn, tuy nhiên đầu đuôi của mối ân cừu này ra sao vẫn chưa rõ, nhưng cái quan trọng nhất là mình phải hỏi cho ra kẻ thù là ai? Đề đến mai sau trả thù ??

Âu Dương Hải nói lớn:

- Vãn bối muốn biết hung thủ mười chín năm trước vây đánh phụ mẫu tại Thiên Kiếm đàm. Tàn Kim chương lạnh lùng nói:

- Ta sớm biết ngươi sẽ phải hỏi chuyện này, nhưng ta nói với ngươi bằng sự thực, về những cao thủ võ lâm vây đánh cha mẹ ngươi tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung, ta không rõ lắm.

Âu Dương Hải giận dữ nói:

- Hiện nhiên là lão cố ý không muốn thổ lộ, nên biết trong giang hồ trọng nhất là lời hứa, lão nói trả lời ta ba câu hỏi. Vì sao cứ úp úp mở mở, chẳng lẽ lão là hung thủ can dự vào lần đó hay sao?

Tàn Kim chương biến sắc, quát lên:

- Im đi ! ngươi còn nói một câu nữa ta sẽ không tha cho ngươi đâu. Lý Xuân Hoa từ từ đi tới, nói:

- Nếu ngài động thủ thì đêm nay đừng có mong rời khỏi đây.

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần nghe vậy đột nhiên ngửa cổ cười sằng sặc, nói:

- Lão phu mười mấy năm không đi lại trên giang hồ, không ngờ con nhãi a đầu này cũng dám ra khinh thường ?

Lý Xuân Hoa tung mình xông đến, hỏi:

- Lão mắng ai?

Nói xong một ngón tay búng ra.

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần thấy Lý Xuân Hoa lao đến cực nhanh và chỉ kinh lợi hại, lão giật mình đảo người né tránh qua được một chỉ.

Ngón tay áo của lão khẽ phát, một đạo kinh phong đã ập đến Lý Xuân Hoa.

Tay áo của Tàn Kim chương vừa phát ra thì thân mình của lão đã áp sát đến bên trái Lý Xuân Hoa.

Lão hơi khụy người xuống, tả chương đánh vào bụng Lý Xuân Hoa mãnh liệt.

Lý Xuân Hoa thấy vậy kinh thâm không ngờ lão ta tránh chiêu và xuất chiêu nhanh cực kỳ, cơ hồ đồng thời chỉ trong một thời gian, hơn nữa trong chương hàm ẩn tiềm lực rất lớn.

Nành khẽ nhường mảy, mặt lộ sát khí, thân mình khéo léo bay lên, đôi chân đá cực nhanh vù vù hai cước vào mắt và yết hầu của Tàn Kim chương.

Hai cước này nàng đá rất khéo, kinh lực ghe gớm, tốc độ cực nhanh.

Tàn Kim chương là cao thủ hạng nhất võ lâm, tuy rằng hai cước của Lý Xuân Hoa rất ác nghiệt nhưng vẫn không đá ngã được lão.

Chỉ thấy thân người của Tàn Kim chương lách một cái, hữa chương giống như một cây đoản kiếm sắc nhọn đâm vào chân trái của nàng.

Lý Xuân Hoa trông thấy chương của lão vừa phóng ra, một luồng kinh phong bèn nhọn đã tới, thân mình treo trên không vùng mạnh một cái, hai chân đột nhiên co xếp lại.

Hữa chương của Tàn Kim chương Dương Đồng Thần đã bay vèo qua góc chân nàng.

Nàng búng người lên không trung cao đến năm thước.

Nàng dùng thể chim ưng vỗ mỗi bề xuống, đôi bàn tay trắng như ngọc ép một đạo kinh phong mạnh mẽ chụp thẳng xuống đỉnh đầu Tàn Kim chuông.

Sự biến hóa của chiêu này thực sự là kỳ diệu xuất thần.

Mọi người và Âu Dương Hải đều kêu thán:

?Tuyệt !?

Kình lực mà Lý Xuân Hoa phát xuất đã theo thể chuông đổ ra ào ào như sông Hoàng Hà, uy mãnh siêu phàm, thể như dờn non dốc biển, từ trên trời đổ ụp xuống.

Một chiêu của Dương Đồng Thần rơi vào hư không, liền biết là hỏng rồi, nhưng lão ta nằm mơ cũng không ngờ được Lý Xuân Hoa biến chiêu công kích lại nhanh như vậy.

Bởi vì bất cứ một cao thủ nào trong lúc ra chiêu hụt đều còn có một khoảng thời gian biến chiêu ứng phó.

Dương Đồng Thần đã nghĩ như vậy, mình vừa đánh không trúng hãy còn thời gian để ứng phó đối phương đánh xuống.

Nhưng ngay khoảnh khắc lão ta muốn biến chiêu ?

Một luồng kình khí lạnh toát tới xương đã từ góc quỷ quái nào không biết đã đánh xuống như sấm sét.

Đôi mắt của Tàn Kim chuông bắn ra một tia thần quang ghê người, hai cánh tay múa tít vù vù kín như bưng, hình thành một bức tường kình khí tầng tầng lớp lớp, tia sáng lạnh buốt bắn ra ngoài.

Chợt nghe Công Tôn Lạp la lớn:

- Minh chủ, chú ý ngón tay của lão bay ra !

Âu Dương Hải cũng kêu lên:

- Đừng tiến chuông lực với lão .

Thân Hình của Âu Dương Hải đã bay ra nhanh như một mũi tên.

?Bốp ! ? một tiếng nổ như sét đánh, lòng bùng nổ tai.

Tiếp đó, một tiếng hự vang lên ?

Thân hình của Tàn Kim chương Dương Đồng Thần lắc lư liên tục, lùi lại ba bốn bước.

Khí huyết của lão dội cả lên đầu, nhưng lão cố nén chân khí, áp chế không để nôn ọ ra ngoài.

Thân mình của Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải bị va chấn văng ra ngoài một trượng rồi từ từ rơi xuống đất.

Trên cổ tay hai người đều hiện ra một vết máu đỏ, máu tươi nhỏ giọt rơi xuống.

Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp vội vã chạy đến?

Lý Xuân Hoa không đợi họ hỏi, đã nói:

- May nhờ Hồng võ đàn chủ giúp đỡ, bất quá chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần đứng nguyên tại chỗ, trong mắt lộ tia bi phẫn vô cùng.

Đó là sự phản hận, bi thương bất tận ?

Bởi vì lão tung hoành giang hồ mấy mươi năm, Tàn Kim chương chậm rãi nói:

- Người đó là sư thẩm của mẹ ngươi, là sư tỷ của ta. Bà ta từ mười chín năm trước đã ở riet tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung, ngươi muốn biết tất cả các nguyên nhân thì hãy đi hỏi bà ấy. Nhưng lão phu nói cho ngươi biết trước, lúc ngươi còn chưa đến chỗ ở của bà ấy, thì ngươi có thể đã bị bà ấy giết chết.

Âu Dương Hải nói:

- Đa tạ Dương Lão tiên bối chỉ bảo, chẳng cần Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung nguy hiểm ra sao, vì một huyết thù của phụ mẫu, vẫn bối dù có tan

xương nát thịt cũng thề phải báo cho được mối thù này. Tàn Kim chương Dương Đồng Thần cười lạnh lùng nói:

- Nếu người đến Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung thì ngay cả có mười cái mạng cũng khó bề bảo toàn hề hề hề ?

Lão phát ra một tràng cười gian xảo, xong quay người bỏ đi ?

Sa Mạc thất tiền đột nhiên dương cung ngắm thẳng vào lão.

Âu Dương Hải khoát tay nói:

- Thần Kiếm Đường chủ, các huynh đệ lão đi đi !

Sa Mạc thất tiền nghe vậy đồng thời tránh mình lui lại một bên.

Tàn Kim chương Dương Đồng Thần đi thẳng vào màn đêm không thềm ngoái đầu lại.

Âu Dương Hải nói:

- Đêm nay vì việc của tại hạ mà làm phiền đến minh chủ và mọi người, Âu Dương Hải thật là có lỗi

Lý Xuân Hoa nói:

- Lão già này võ công cực cao, nhất là trường lực rất trầm hùng.

Công Tôn Lạp tiếp lời:

- Mấy mươi năm trước ông ta với uy mãnh của trường lực đã nổi danh võ lâm thiên hạ, nhưng hôm nay lại bại dưới tay Lý minh chủ và Âu Dương đàn chủ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Công Tôn đại hiệp, sao huynh lại nói lão bại dưới tay chúng tôi?

Công Tôn Lạp cười nói:

- Mới rồi hiển nhiên lão đã bị nội thương hơn nửa thương thế rất nghiêm trọng. Hoặc là ?

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, nói:

- Ta thấy lão ta không hề bị thương, Thế thì tại sao đại hiệp lại nói lão bị thương rất nặng? Công Tôn Lạp nói:

- Theo cách nghĩ của ta, nếu không phải lão bị trọng thương thì tuyệt đối đêm nay không dễ bỏ qua Âu Dương Hải đàn chủ.

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Công Tôn huynh, huynh đã gặp qua lão bao nhiêu lần rồi?

Công Tôn Lạp khẽ thở dài, nói:

- Lão Tàn Kim chương Dương Đồng Thần này đã từng đến Đê Vương cung mấy chục lần, khi nãy lão ta nói sư thẩm của mẫu thân đệ lại là sư tỷ của lão, nhưng theo kết quả giả thiết suy đoán về nhiều phương diện của ta hiện nay, đoạn ân cừu thảm khốc của sư phụ, sư mẫu Tàn Kim chương Dương Đồng Thần ắt có dính dáng đến.

Â Dương Hải nói:

- Sư huynh có phải huynh nói lão chính là một trong những hung thủ tại Thiên Kiếm đàm?

Công Tôn Lạp gật đầu nói:

- Tuy ta không biết đích xác nhân vật trong vụ án xảy ra tại Thiên Kiếm đàm này, nhưng đêm nay ta trông thấy Tàn Kim chương và tổng hợp dữ liệu dò la trong mười mấy năm, có thể khẳng định Dương Đồng Thần là người can dự vào vụ đó.

Âu Dương Hải biến sắc nói:

- Sư huynh, sao huynh không nói sớm, bây giờ đệ phải truy đuổi lão ta.

Vừa nói xong chàng quay mình định đi, chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên:

- Âu Dương đàn chủ hãy tạm dừng lại.

Công Tôn Lạp nói:

- Sư đệ, đệ phải biết chuyện báo thù không nên nôn nóng, hướng chi nội tình mỗi thù còn chưa tường tận được, hà lại lỗ mãng hành sự. Mỗi thù bất cộng đốit thiên này của phụ mẫu sư đệ cũng làm cho ta ngày đêm không quên lập trí báo thù. Nỗi lòng ai thương bi phần mười mấy năm của ta đã nhin đến ngày hôm nay, chẳng lẽ sư đệ không thể nhất thời nhin được hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy không còn nôn nóng nữa, nhìn thẳng Công Tôn Lạp nói:

- Về nội tình mỗi thù của song thân và những vấn đề khác, xin sư huynh hãy chỉ lại cho.

Công Tôn Lạp nói:

- Chúng ta quay về cùng xem túi gấm của bắc Quốc Tiên Cơ viết những chuyện gì rồi hãy suy đoán nghiên cứu thêm nữa.

Thế rồi họ cũng trở về trong cốc.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Âu Dương Hải bốn người đi đến đại sảnh lầu.

Âu Dương Hải dưới ánh đèn từ từ mở túi gấm ra, thấy bên trong có một lá thư viết đầy những chữ mềm mại uyển chuyển, hiển nhiên là thủ bút của Bắc Quốc Tiên Cơ.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết:

?Đây là một biến cố lớn kinh động giang hồ võ lâm, sự sống hay chết của Đế Vương cung chủ Âu Dương Kiệt quan hệ đến cả một vận mệnh võ lâm thiên hạ. Sự sống và chết của Đế Vương là tốt? Là xấu? vào lúc nào đó những người can dự vào vụ Thiên Kiếm đàm đều muốn Đế Vương chết. Nhưng, ngày hôm nay mười chín năm sau, Ngọc tu La Âu Dương Kiệt đã không còn trong giang hồ võ lâm nữa, mà giang hồ võ lâm hiện nay không có chuyện biến mỗi nguy cơ ẩn tàng năm xưa ? ?

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải ba người xem đoạn văn khó hiểu như câu đố này bất giác nhìn nhau, họ không thể thấy được ý những lời nói này chỉ những gì?

Chỉ có Công Tôn Lạp lại chìm đắm trong sự trầm tư mãi miết.

Âu Dương Hải tiếp tục xem tiếp, trong ấy nói rằng:

?Cho nên nói, những người tham dự vào vụ Thiên Kiếm đàm năm xưa, đến giờ đều đầy dẫy những mâu thuẫn. Họ mười chín năm nay đều buồn rầu suy nghĩ, mình đã làm đúng, hay là sai? Thực ra đúng và sai, thiện và ác, chẳng qua chỉ trong ý niệm của một cá nhân. Nếu với tội ác của Đền Vương cung Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt năm xưa và cả kế hoạch hung hăng diên công muốn đảo lộn hủy diệt cả giang hồ của Đế Vương, thế thì ông ta thực đáng bị giết chết ? ?Âu Dương Hải xem đến đây, bất giác giận dữ hừ một tiếng.

Lý Xuân Hoa quay đầu lại nhìn Công Tôn Lạp, nói:

- Công Tôn đại ca, điều mà Bắc Quốc Tiên Cơ nói có thật không?

Sắc mặt của Công Tôn Lạp trầm ngưng, lắc đầu nói:

- Tại hạ theo thầy ba năm, với những sự việc của sư phụ, ta không hề hỏi tới, và ta cũng chưa hề cảm thấy sư phụ có những kế hoạch gì. Nhưng ?

Ông đột nhiên dừng lại không nói nữa, đưa mắt nhìn Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thấy ánh mắt của Công Tôn Lạp, hơi ngạc nhiên, nói:

- Sư huynh, huynh cứ nói ra đi, bất tất phải kiêng kỵ gì

Công Tôn Lạp khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng mà, căn cứ theo tư liệu ta có được, năm xưa đích thực sư phụ có một mưu toan lớn ?

Âu Dương Hải nghe vậy run rẩy cả người, nói:

- Nói như thế, phụ mẫu của ta là người xấu ư?

Công Tôn Lạp hiệp trầm giọng nói:

- Đã là con, có thù phải báo, ta là đồ đệ vì công ơn to lớn của thầy, mỗi huyết thù này đương nhiên không báo không được, huống chi những nội tình trong đó còn rất kỳ bí. Nhìn trước mắt Bắc Quốc Tiên Cơ cũng là người tham gia vào vụ Thiên Kiếm đàm, lời của bà ta chẳng lẽ lại là thật ư?

Âu Dương Hải vốn luôn mang nhiệt huyết báo thù rửa hận, nhưng bây giờ có hơi nguôi đi phần nào, sợ rằng cha mẹ mình lại là người làm điều gian trá, giết hại sinh linh.

Bởi vì chàng là người chính nghĩa, đối với thiện và ác, có một cách nhìn chính xác, cho nên nói, nếu cha mẹ chàng là người ác thì mối thù lớn như thế mà chàng muốn báo sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Âu Dương Hải lại tiếp tục xem tiếp:

?? về tội ác của vợ chồng Ngọc Tu La A? Âu Dương Kiệt, trong thiên hạ chỉ có một người căn cứ sự thật nói ra chân tướng, bởi vì bà ta yêu Âu Dương Kiệt ghê gớm. từ sau khi Âu Dương Kiệt chết ở Thiên Kiếm đàm, mười chín năm nay bà ta ở luôn bên hồ Thiên Kiếm đàm mà tưởng nhớ Âu Dương Kiệt. Nhưng, ta nói cho người rõ, nữ nhân này võ công cực cao, vì cái chết của Âu Dương Kiệt đã đau buồn và trở thành điên. thấy người thì giết, cho nên Thiên Kiếm đàm đã không còn ai dám tới. Nếu người muốn vì song thân mà báo thù thì hãy đi hỏi bà ta đi !?

Âu Dương Hải và mọi người xem những lời cuối của bức thư xong, thần sắc trên mặt họ đều khác nhau, nhưng bốn người đều không nói một câu nào mà chỉ trầm tư suy nghĩ?

Qua một lúc lâu ?

Âu Dương Hải nói như trong mơ:

- Ta phải đi tìm bà ta, bất luận thế nào ta cũng phải hỏi cho ra đầu đuôi đoạn huyết thù này.

Chợt nghe Công Tôn Lạp trầm giọng nói:

- Đê không thể đi tìm bà ta được, đây chính là kế mược đao giết người của Bắc Quốc Tiên Cơ và Tàn Kim chương Dương Đồng Thần ?

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Nếu nói là âm mưu của họ chẳng lẽ sự thâm của mẫu thân ta ở mãi tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung là chuyện giả hay sao?

Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp nói:

- Có thể người đàn bà ấy cứ ở riet bên hồ Thiên Kiếm đàm là chuyện thực, nhưng mà Bắc Quốc Tiên Cơ muốn mượn người đàn bà điên đó giết đệ.

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Bất luận chuyện này hung hiểm ra sao, ta vẫn không thể nói là không đi !

Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương ca, Công Tôn đại ca nói rất đúng, Tàn Kim chương và huynh tử thí chương lực, chẳng phải là lão ta đã có ý muốn cho huynh chết hay sao? Từ đó có thể thấy, hình như họ không buông tha huynh, Âu Dương Hải nói:

- Nếu họ muốn giết hại ta, vì sao lại phải nói cho ta biết dấu vết của mỗi huyết thù này?

Lý Xuân Hồng nói:

- Tuy muội không hiểu ẩn tình trong đó, nhưng từ chỗ thấy được mà muội suy đoán ra, họ vốn không muốn nói cho huynh những chuyện này, nhưng bị bức bách không thể không nói ra?

Âu Dương Hải hỏi:

- Nói như thế thì người nào đã bức bách họ?

Lý Xuân Hồng khẽ thở dài nói:

- Người đó có thể chính là ân sư của chúng ta.

Âu Dương Hải chợt ừ một tiếng, lúc này chàng chợt nhớ lại rất nhiều chuyện.

Những chuyện này đều làm cho chàng sinh nghi không hiểu.

Chàng nghĩ, sư phụ có thể biết chân tướng mỗi huyết thù của mình, nhưng vì sao ông không nói cho mình biết?

Hãy còn một điểm nữa là, Nam Quốc Tiên Cơ, Tàn Kim chương sao lại tình cờ như vậy, đồng thời đến đây đòi mình Minh Âm kim tiên, nếu

không phải sự phụ thông báo cho họ biết thì chắc đã ước định từ trước rằng mười chín (x-x)

(x-x)

Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đều biết chàng đang quyết định một việc, mọi người đều im lặng, chờ đợi quyết định của chàng.

Nên biết mối huyết thù ân oán này của Âu Dương Hải có thể dính dáng đến cuộc thế của giang hồ võ lâm từ nay về sau, một khi chàng rõ kẻ thù là ai thì cả một Thanh Đạo Minh cũng bị dính vào trong đó.

Vì thế Lý Xuân Hồng cũng không thể không quan tâm đến mối huyết thù của người yêu.

Chợt Âu Dương Hải dừng bước, đảo mắt nhìn lý Xuân hoa trầm giọng nói:

- Sư tỷ, ta phải đi đến Thiên Kiếm đàm một chuyến.

Lý Xuân Hoa nói:

- Huynh thật sự quyết định phải đi ư?

Trong ánh mắt Âu Dương Hải lộ ra thần sắc cực kỳ bi thương nói:

- Tại hạ thường nghĩ mình vốn là một người vô danh tiểu tốt, không ngờ nay lại có biết bao những chuyện phiền phức như vậy. Tại hạ giờ đã biết một chút về mối thù của phụ mẫu, đương nhiên tại hạ phải cố hiểu rõ được đầu đuôi sự tình. Tuy nhiên chuyến đi đến Thiên Kiếm đàm lần này nguy hiểm vô cùng, nhưng phận làm con, vì báo huyết thù, dù có tan xương nát thịt chết cũng không sao. Thật là không phải, vì từ khi tại hạ gia nhập Thanh Đạo Minh tới nay, trước sau cũng vì chuyện của mình. Ôi ! ?

Chàng thở dài một tiếng?

Lý Xuân Hoa nói:

- Huyết thù của huynh cũng có thể nói là mối thù của chị em chúng ta, vốn ta muốn cùng đi với huynh, nhưng vì Thanh Đạo Minh mới vừa sáng lập, nhiều chuyện vụn vặt phải đợi ta giải quyết, nhưng, chuyến đi này của huynh đến Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung nếu gặp phải vấn đề trọng đại gì phải cần gấp người hỗ trợ thì lập tức thả chim câu đưa thư về.

Sa Mạc thất tiên của Thân Xạ Đường cùng đi với huynh, tiền pháp của bảy người này độc đáo, bảy người thần tiên có thể đương cự nổi ngàn người.

Âu Dương Hải nói:

- Được sự Chiêu cô của Minh chủ, tại hạ cảm kích vô ngần, tại hạ muốn ngày mai lên đường.

Lý Xuân Hoa biết tâm tình hiện tại của Âu Dương Hải biết bao nhiêu là bức thiết, nôn nóng.

Còn trong mắt Lý Xuân Hồng lộ ra vẻ như tình u oán, giống như một thiếu phụ mới cưới, nghe tin chồng phải đi xa chinh chiến mà vô cùng luyến tiếc nhớ thương ?

*

* *

Trời không trăng không sao, gió lạnh vi vu, mặt đất một màu hôn ám.

Đây là lúc tối tăm nhất trước khi trời sáng ?

Trên con đường núi tối om. Chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập phá tan sự im lặng tĩnh mịch.

Dần dần phương đông hiện ra một vùng hồng, đêm đêm biến trở nên sắc trắng mờ mịt.

Trong sương khói mờ mịt, thấp thoáng thấy một thiếu niên anh tuấn cưỡi một con ngựa ô cao lớn bay vút qua như đằng vân giá vũ.

Chàng là Âu Dương Hải, bởi vì không muốn để cho người khác nhúng vào trong mối huyết thù của song thân chàng, cho nên chàng khẽ rời khỏi u cốc, không mang theo người nào khác, cũng không nói cho Lý Xuân Hoa và mọi người biết.

Âu Dương Hải biết chuyện đi đến Thiên Kiếm Đàm này nguy hiểm vô cùng, bản thân vì báo thù thì dù có bị thương vong thì cũng làm hết đạo hiếu, nhưng chàng không muốn làm cho những anh hùng hào sĩ khác vì chuyện riêng của chàng mà táng mạng ! Trong lòng chàng vô cùng cảm kích sự quan tâm của Lý Xuân Hồng và Lý Xuân Hoa, cũng vì thế chàng càng không thể để cho họ vì mình phải vất vả, lo lắng bởi vì chàng đã mang nợ họ quá nhiều rồi.

Điều chủ yếu nhất chính là chàng đã hơi cảm thấy hành vi của song thân mình năm xưa có thể là hạng người xấu xa làm nhiều điều tội ác, thương thiên bại lý, đương nhiên chàng không muốn sự việc này để cho người ta biết.

Cho nên chàng muốn một mình đi điều tra nguyên nhân mối oan thù của song thân, một tay gánh vác huyết thù của mình, không cần bất cứ người nào giúp sức.

Qua ba ngày bốn đêm phóng ngựa thật nhanh, Âu Dương Hải đã đến thành Hán Dương tỉnh Hồ Bắc. Vượt qua sông trường giang, bất quá chỉ còn đi qua địa phận hai huyện Cẩm Ninh, Thông Sơn nữa thì đến núi Cửu Cung tỉnh Giang Tây.

Lúc ở Vũ Hương, Âu Dương Hải bỗng cảm thấy có người bám theo, nhưng chàng vẫn giả vờ không hay biết, cứ vội vã đi tiếp.

Đến thành Hán Dương thì đã chiều rồi ?

Hán Dương, Vũ Hương, Hán Khẩu xưng là Vũ hán tam trấn, thành Hán Dương này khí phái bất phàm, đường đi rộng rãi, ngựa xe tấp nập, lầu cao, nhà cửa san sát.

Âu Dương Hải thấy trời sắp tối nếu băng qua Trương Giá thì nhất định không thể tìm được chỗ trọ, nên chàng quyết định ở lại Hán Dương một đêm, ngày mai có thể kịp đến núi Cửu Cung.

Thế là chàng trọ ở ? Triệu Dương khách đếm ? phía Đông thành.

Âu Dương Hải ăn cơm tối xong, đang muốn chỉnh lý lại đầu óc rồi đi ra phía ngoài dạo chơi thì trước mái hiên một bóng người bay xuống nhẹ như một chiếc lá rơi.

Dù khinh công người này rất cao, nhưng vẫn bị Âu Dương Hải phát giác, chàng giật mình trầm giọng quát:

- Ai? Xông bừa vào nội viên làm gì?

Một tiếng cười nho nhỏ, người đó đã bước vào trong nhà. Chỉ thấy đó là một lão già mặc trường bào xanh, ông ta chấp tay chào Âu Dương Hải, nói:

- Dám hỏi các hạ là Hồng Võ đàn chủ Âu Dương Hải của Thanh Đạo Minh?

Âu Dương Hải giật mình nghĩ:

- Tại sao ông ta lại biết mình, người này là ai?

Thanh bào lão giả cười, nói:

- Không biết Âu Dương Hải đàn chủ đơn độc đi một mình hay là có mang người theo?

Âu Dương Hải biết người này bất thiện, mình há lại nói thực với ông ta, thế là chàng trầm sắc mặt, nói:

- Các hạ xưng hô thế nào? hỏi điền đó làm chi?

Thanh bào lão giả cười, nói:

- Các hạ nghĩ thật ngây thơ, buồn cười ! chúng ta chưa hề biết nhau chẳng lẽ Thanh Đạo Minh lại giúp các hạ sao?

Thanh bào lão giả thản nhiên nói:

- Đạo võ lâm ra tay cứu giúp, chính là lẽ thường tình, sao lại nói là buồn cười. Hừ ! Âu Dương Hải đàn chủ, nếu người giúp lão phu đánh lùi địch nhân thì lão phu nhất định sẽ thù lao hậu tạ.

Âu Dương Hải thấy lão này nhận quang di động không ngừng, lộ rõ là người xảo quyệt, nên chàng thấy không có hảo cảm, hướng chỉ mình lại có chuyện cần, cho nên nói:

- Các vị có bảo vật gì hậu tạ, tại hạ cũng không thể rồi hơi giúp được, xin thứ cho tại hạ khỏi đưa tiền.

Nói xong Âu Dương Hải chấp tay chào.

Thanh bào lão giả lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu bước đi ?

Âu Dương Hải thấy lão già áo xanh đi ra, trong lòng cảm thấy kinh dị vô cùng, không ngờ nhân vật giang hồ võ lâm hiện nay toàn là hạng kỳ quái, hành động thần bí khó lường, hành tung của mình đã bị người phát giác rồi, chàng thầm tính:

?Nếu lão già áo xanh này vì mình mà đến, thì lão ta hơi có cử động gì khác, E rằng mình phải hạ độc thủ giết chết lão ? ?

Âu Dương Hải bỏ ý định ra ngoài dạo chơi, chàng biết nhất định đêm nay địch nhân sẽ tìm đến, thế là nhân thời gian rỗi rãi, chàng ngồi tĩnh tọa luyện khí dưỡng thần.

Tung tung !

Trong đêm khuya tĩnh lặng vang lên hai tiếng trống canh ?

Ngay trong tiếng trống canh, Âu Dương Hải nghe thấy trong khách điếm, cách phòng của mình không xa, vang lên mấy tiếng hự hự ?

Vốn những thanh âm này rất nhỏ, nhưng Âu Dương Hải ngồi tĩnh tọa đến nhập vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, ngay cả tiếng lá rơi ngoài mười mấy trượng, chàng cũng có thể nghe thấy.

Âu Dương Hải chợt mở bừng mắt, trong đầu lướt qua lời nói của ông già áo xanh ?

Lão nói, muốn ta giúp đỡ lão chống lại kẻ địch, chẳng lẽ lão ta thật sự cần sự giúp đỡ của ta?

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải bay vụt ra ngoài cửa sổ phóng lên trên nóc nhà.

Đêm nay mây đen phủ đầy trời, gió lạnh se sắt, không trăng không sao.

Trong bóng đêm dày đặc, Âu Dương Hải chợt trông thấy bảy tám bóng đen từ phía tây khách sạn vượt tường qua.

Âu Dương Hải thấy vậy bèn cau mày, bởi vì thấp thoáng trông thấy bảy, tám người này phục sức thật là kỳ hình quái dạng.

Âu Dương Hải hít một hơi, triển khai công phu khinh thân khe khẽ đuôi theo.

Trong chớp mắt, nhóm người này đã chạy ra ngoài thành, chạy thẳng một mạch đến bến tàu ?

Sóng của dòng sông vỗ đập vào vách đá âm âm không dứt.

Chính lúc đó chợt nghe tiếng người đi đầu tiên huýt nhỏ một tiếng, mọi người đều dừng chân, người dẫn đầu quát hỏi:

- Ai?

Trong bóng đêm có một thanh âm khàn khàn nói:

- Phải bang chủ đó không? tất cả đều bố trí xong rồi, đang đợi bang chủ khởi hành.

Trong tám người vang lên một giọng nói:

- Trần đường chủ, thuyền buồm đã chuẩn bị xong rồi ư?

Âu Dương Hải nghe giọng nói này rất quen, chính là lão già mặc áo bào xanh nọ, không ngờ lão ta đã cải trang thành ngư phủ, trà trộn vào trong tám người, nhưng điều làm Âu Dương Hải hoài nghi là họ thuộc bang hội nào? Nên biết trong võ lâm trừ ba bàng Thần Kiếm, Thiết Kiếm, Khiên Thủ nổi danh ra, giang hồ võ lâm không có một bang hội nào khác nổi tiếng trong võ lâm hiện nay, chẳng lẽ lão già áo bào xanh lại là Thiết Kỵ bang chủ?

Trong lúc suy nghĩ, chỉ thấy bọn họ đã phóng nhanh tới một bãi cát ?

Quả nhiên bên đó có một chiếc thuyền buồm lớn, ba lá buồm đón gió bay phấp phật, chỉ cần rút mỏ neo là đi ngay.

Bỗng nhiên, mấy người phía trước bước chân loạng choạng rồi ngã vệt ra rú lên một tiếng, tức hồ như thân bị trọng thương.

Chỉ nghe thanh bào lão nhân quát mắng:

- Trần đường chủ, ngươi đã phản bội lão phu ?

Trần đường chủ đứng trên cùng cười ? hề hề hề? ba tiếng quay mình lại nói:

- Trừ bảy người trước mặt ra, toàn bộ người ở Thiết Kỵ bang đều đã phản lại ngươi.

Thanh bào lão giả giận dữ gầm lên một tiếng, lắc mình một cái, tay trái đột ngột tung ra, thò những ngón tay vừa gầy vừa nhọn chộp vào mặt Trần đường chủ.

Trần đường chủ lắc mình né tránh ngọn trảo, cười nhạt nói:

- Người đã trúng độc Kỵ Đình, chẳng lẽ ?

Gã nói chưa xong, thanh bào lão giả bất ngờ quạt đôi tay, người bay vút lên ngón tay quập như vuốt gà tấn công rất nhanh Trần đường chủ. Một tiếng rú vang lên ?

Trần đường chủ đã trúng ngọn trảo ngã lăn xuống đất, mà thân mình của thanh bào lão gia cũng lao đảo lùi lại ba bốn bước rồi ngồi phịch xuống bãi cát.

Thình lình, trong không trung bỗng vang lên tiếng huýt sáo ?

Thanh bào lão giả té ngồi trên mặt cát nghe thấy tiếng huýt sáo, vội vã vừa bò vừa lăn tới phía trước ?

Thần sắc của lão lộ vẻ kinh khủng, sợ hãi cùng cực ?

Âu Dương Hải phi thân tới, một tay xốc lão già áo xanh, chạy vù đi mấy chục trượng trong đêm tối.

Âu Dương Hải chạy một hồi, bên tai chỉ nghe toêng toêng sóng triều vỗ ù ọp, phía sau không có người đuổi theo, chần hời:

- Các hạ làm sao rồi?

Lão già áo xanh hừ một tiếng, không hề trả lời, chỉ có rên rĩ.

Lúc này thanh âm tuy không vang, nhưng nghe tiếng rên của lão giống như con thú bị thương, hiển nhiên là lão đau đớn khổ sở vô cùng, Âu Dương Hải xốc lão chạy lên một gò đất nhỏ, ngó nhìn bốn xung quanh chỉ thấy trên sườn núi phía tây bắc có một gian nhà.

Thế là chàng ôm lão già áo xanh chạy đến ?

Hóa ra nơi đó là một nghĩa địa, xung quanh những một bia mộ tua tủa, âm khí vượng vẫn, còn cái nhà kia lại là một ngôi mộ lớn.

Âu Dương Hải xốc lão già áo xanh vào trong mộ, đưa tay đánh một mồi lửa, chỉ thấy mặt lão già áo xanh tái ngắt, rõ ràng đã trúng độc rất nặng.

Lúc này đôi mắt lão già áo xanh lộ ra ánh mắt cực kỳ ghê rợn, ngậy ra nhìn Âu Dương Hải ?

Thình lình thanh bào lão giả nhảy lên đứng dậy gần giọng quát:

- Ngươi muốn chìa khóa Âm Dương của ta thế thì ngàn vạn lần không thể được.

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình nghĩ thầm:

?Chìa khóa âm dương là vật gì vậy??

Nghĩ xong, Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Tính mạng của các hạ gặp nguy hiểm, dù có bảo vật bên người thì có ích gì !

Thanh bào lão giả run giọng nói:

- Ta nguyện có thể không cần tính mạng, nhưng mà chìa khóa âm dương vẫn là của ta, Ê ! ngươi là ai?

Lão ta nói xong lùi lại ba bước, cự ly cách xa, hai tay ôm lấy bụng, hình như sợ rằng vật cất trước bụng bị Âu Dương Hải cướp đi. Điều càng làm cho Âu Dương Hải buồn cười là lão ta lại không biết mình là ai? Thực ra chàng đâu có biết lão già áo xanh trong một thời gian ngắn ngủi này, thần trí của lão ta đã bị loạn rồi, những điều ghê rợn vừa xảy ra lúc nãy đã làm cho lão hồn phi phách tán.

Âu Dương Hải nảy tính hiếu kỳ, muốn hỏi xem chìa khóa Âm Dương có tác dụng gì.

Nhưng lúc này thấy trong đôi mắt của lão chứa đầy vẻ hung hãn, chàng bất giác cảm thấy chán ghét quay đầu bước đi.

Chợt nghe thanh bào lão giả quát:

- Đứng lại ! ngươi muốn đi đâu !

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Ta đi đâu thì các hạ quan tâm làm gì?

Nói xong bèn bỏ đi.

Đi chưa được mấy bước, chợt nghe lão già áo xanh khóc lớn.

Lão khóc rất là đau đớn, thê lương ?

Giống như con thú bị thương tru trong đêm, đầy dẫy những tuyệt vọng, buồn khổ.

Tiếng khóc này xúc động tấm lòng hiệp nghĩa của Âu Dương Hải, chàng quay đầu lại hỏi:

- Vì sao các hạ khóc?

Thanh bào lão giả nói:

- Ngày trước lão phu là thống soái cả một bang, hôm nay toàn bộ người trong bang phản lại ta, mà tính mạng của ta chỉ trong chốc lát nữa là phải chết, chìa khóa âm dương này còn có ích gì nữa?

Âu Dương Hải ?ua? lên một tiếng, trong lòng ngậm kinh hãi, không ngờ lão già này quả nhiên là Thiết Kỳ bang chủ Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức.

Thiết Kỳ bang chủ khóc nói:

- Nếu ta phải đem chìa khóa âm dương này tặng cho người ta thì ta không nỡ a. !ta không nỡ a !

Trông thần thái của lão ta thật là hài hước.

Âu Dương Hải muốn cười, nhưng cười không nổi, bởi vì chàng tôn trọng lão là chúa của một bang, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Kim tiền, bảo vật chính là vật ngoài thân, được cũng không đủ vui, mất cũng không đủ buồn, Thành bang chủ vì sao lại phiền não như vậy? Chủ yếu nhất là làm thế nào để cứu tính mạng của bang chủ.

Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức giận dữ quát lên:

- Ngươi có biết chìa khóa Âm dương là bảo vật quý giá thế nào không? Người trong giang hồ không ai là không xem trọng nó hơn tính mạng của mình. Âu Dương Hải khẽ hỏi:
- Thế thì khóa Âm Dương là vật gì? bang chủ có thể cho tại hạ mượn ngó qua xem có gì ; ạ không? Ứng Trảo Vương thành Thanh Đức vội vã ôm chặt lấy bụng cười nhạt nói:
- Ngươi tưởng ta là con nít ba tuổi ư? muốn lừa ta mà lật chìa khóa Âm Dương hả?

Lão nói một hơi rồi đột nhiên rên rỉ, rõ ràng lão ta trúng độc rất nặng.

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Không cho ta xem thì không xem.

Thành Thanh Đức trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Lão đệ, ta đính ước với ngươi, ngươi cứu tính mạng ta, ta đem công dụng của chìa khóa Âm Dương phân một nửa cho ngươi, không biết ý ngươi thế nào?

Âu Dương Hải ngẩng đầu cười lớn, nói:

- Cứu nguy giải khốn để rồi được báo đáp đâu phải là chuyện của ta? Lão trúng độc gì ta cũng không biết, xin tha thứ cho, tính mạng của các hạ chắc là khó cứu.

Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời.

Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức biết chàng muốn bỏ đi, nếu không dùng đến mối lợi lớn thì không cầu được chàng ra tay cứu mạng, bèn nói:

- Lão đệ, ta sẽ đưa chìa khóa âm dương cho ngươi coi ?

Lão nói đến đây chợt hạ thấp giọng, nói:

- Lão đệ có biết rằng có chiếc chìa khóa Âm Dương này thì có được toàn bộ báu vật giấu trong Âm Dương cốc không?

Âu Dương Hải nghe đến cái tên Âm Dương cốc liền biến sắc.

Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức lúc này từ trong người lấy ra một cái hộp ngọc

Â Dương Hải ồ lên một tiếng, đưa tay đón lấy cái hộp ngọc.

Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức vội vã đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của chàng, run giọng nói:

- Người không nên cướp chìa khóa Âm Dương của ta, không nên cướp ..

Hóa ra Âu Dương Hải trông thấy chiếc hộp ngọc này trong lòng thất kinh, chiếc hộp ngọc này chính là chiếc hộp ngọc đựng tám thanh tiêu kiếm, chàng muốn cầm lấy xem thử.

Â Dương Hải cảm thấy năm ngón tay của lão ta lạnh toát như băng siết chặt lấy cổ tay của mình.

Â Dương Hải lật cổ tay, xoay một vòng, lập tức thoát khỏi năm ngón tay của lão.

Xương ngón tay của Ứng Trảo Vương đau như muốn gãy lìa, nhưng để cho vật chí bảo của võ lâm này dễ dàng bị Âu Dương Hải cướp đi như vậy thì còn khó chịu hơn là cắt một miếng thịt của lão, lão bèn giang hai tay ôm siết lấy hông của Âu Dương Hải.

Â Dương Hải thất kinh, đánh mạnh vào hai tay của lão muốn thoát ra.

Ai ngờ Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức như một người sắp chết đuối vớ được một vật gì cứu mạng, nói gì lão cũng không buông tay, chỉ nghe thấy gân cốt kêu lục cục ?

Â Dương Hải đành phải tăng thêm kinh lực muốn bẻ gãy hai tay của lão.

Nhưng chàng trong lòng không nỡ, không vận lực nữa, quát lên:

- Các hạ còn không buông tay?

Vừa nói xong thì ở trong nghĩa địa có tiếng chân bước, bóng người thấp thoáng.

Vút vút ? một loại ám khí xé gió bay đến.

Âu Dương Hải biến sắc, thu mình lại, khéo léo sử dụng kinh lực trôi tuột khỏi vòng tay của Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức như một con lươn.

Thân pháp của chàng cực nhanh, xông lên trước loạt ám khí này, tung mình lên cái cây bên cạnh ngôi mộ.

Chợt nghe Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức gầm lên một tiếng, múa xong trảo lao nhanh về phía những người từ bốn phía áp đến ?

Chợt ?

Từ ngoài xa vang lên một tiếng hú ?

Tiếng hú này vừa cất lên, dài dằng dặc, the thé chói tai, chấn động tâm hồn của người nghe.

Âu Dương Hải sửng người ?

Trong chốc lát, tiếng hú đã đến dưới gò hoang.

Thật là nhanh chóng, lúc mới nghe tiếng rõ ràng hãy còn ở ngoài một dặm, nhưng trong chớp mắt, tiếng hú đã đến trước mặt, trong thiên hạ trừ phi là con chim bay nhanh nhất mới có thể trong chốc lát đã bay được một đoạn đường dài như vậy, nếu không thì dù là ngựa thiên lý cũng không thể đến ngay được.

Mà tiếng hú này rõ ràng là của người chứ không phải của chim.

Âu Dương Hải nghe tiếng hú đến cực nhanh giật mình nép người vào bóng cây. Trong chốc lát chợt nghe Ứng Trảo Vương Thành Thanh Đức thất thanh la lên, thanh âm sợ hãi vô cùng nói:

- Ngươi ? ngươi là Bạch Hoàng ? giáo chủ ?

Câu nói chưa hết thì giọng nói chợt ngừng lại.

Kỳ quái là những người đứng đầy xung quanh nghĩa địa cũng không thốt một lời.

Bốn bề im phăng phắc.

Tựa hồ như ai ai cũng đột nhiên biến thành đá hết, lại giống như trông thấy một (x-x).

Âu Dương Hải cảm thấy quái dị vô cùng, từ trên cây khế dòm qua khe hở ?

Bởi vì đêm không trăng không sao, nghĩa địa lại quá tối tăm, mờ mịt, chỉ thấy có một bóng đen đứng sừng sững như hồn ma bóng quỷ.

Bóng đen này giống như một ảo ảnh khiến người ta không thể nào nhận ra hình dạng người.

Lại một bóng màu đỏ nữa đã đến sát bên cạnh bóng đen êm như ru.

Chợt nghe âm một tiếng, đột nhiên nghẹn lại.

Âu Dương Hải nghe thấy bốn chữ Bạch Hoàng giáo chủ, giật mình một cái ?

Chàng cảm thấy Bạch Hoàng giáo chủ cực kỳ lợi hại, mới làm cho những người này sợ đến như vậy?

Chợt nghe một giọng nói trong trẻo lạnh như băng:

- Giáo chủ hỏi các người, chìa khóa Âm Dương ở đâu mau đem ra đây, giáo chủ đại phát từ bi, tính mạng của các người đều có thể được tha.

Âu Dương Hải nghe giọng nói này, giật mình nghĩ

- Nữ nhân này không phải là hồng y thiếu nữ Lục Thiên Mai hay sao?

Chỉ nghe thấy trong đám người có người nói:

- Bang chủ của chúng tiểu nhân cầm đi rồi, chúng tiểu nhân đang muốn cướp lại. Giáo chủ, giáo chủ ?

Thanh âm lạnh như băng ấy nói:

- Ê ! Thành Thanh Đức, thế chìa khóa Âm Dương đâu?

Ai ngờ nghe ?huỵch? một tiếng, có người té xuống đất.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Hồngбет, Thiết Kỳ bang chủ đã trúng độc thủ của họ rồi !

Chàng biế rõ kẻ địch quá lợi hại, mình cô thân có một mình chỉ sợ không phải là đối thủ của kẻ địch, nhưng đã trót nhúng tay vào thì tuyệt đối không thể đứng ngoài nhìn. Bụng nghĩ:

- Lâm sự mà sợ hãi co rúm thì không phải là trượng phu .

Đang muốn nhảy ra thì chợt nghe một người lạnh lùng nói:

- Người này đã sợ hãi mà chết rồi, khám trong người hắn.

Âu Dương Hải thất kinh, nghĩ thầm:

- Tại sao sợ hãi mà chết?

Chỉ nghe thấy tiếng quần áo kêu sột soạt, tiếng thân người lăn chuyển.

Giọng nói lạnh như băng của Lục Thiên Mai cất lên:

- bầm cáo giáo chủ, trên mình của người này không có vật khác lạ nào.

Qua một lúc, trong đám người có một người run rẩy nói:

- Giáo ? giáo chủ, rõ ràng là lão lấy đi chúng tiểu nhân quyết không dám giấu. Nghe giọng nói của gã cũng biết dưới ánh mắt uy hiếp của Bạch Hoàng giáo chủ, gã đã sợ đến vỡ mật.

Thanh âm hãi hùng này trong đêm tối bay vào tai Âu Dương Hải, thuy chàng nghệ cao đảm đại nhưng cũng không khỏi phát run:

Chỉ nghe thấy Lục Thiên Mai cất tiếng hỏi:

- Các ngươi nói là chìa khóa Âm Dương do Thành Thanh Đức lấy đi sao lại không thấy? Nhất định là các ngươi đã cất dấu nó. Thôi thì thế này, ai đem sự thật nói ra trước, ta sẽ xin giáo chủ tha thứ cho người đó khỏi chết. Trong đám người các ngươi chỉ chừa lại một người không chết, ai nói trước người đó sẽ sống.

Nghĩa địa im ắng phẳng phắc, một lúc có người nói:

- Khỏi bẩm giáo chủ, chúng tiểu nhân thật sự không biết, nhưng chúng tiểu nhân nhất định điều tra sự thật ?

Bóng đen của Bạch Hoàng giáo chủ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng vẫn không nói:

Nghe tiếng Lục Thiên Mai nói:

- Ai bẩm báo sự thật trước thì sẽ để người đó sống.

Qua một lát, chợt có người kêu lên:

- Hôm nay bọn ta phản bội bang chủ nghe các người khú sử, hoàn toàn tưởng rằng Bạch Hoàng giáo chủ có thể ưu đãi thuộc hạ, không ngờ các người lại độc ác xảo quyệt như vậy, bây giờ trước sau gì cũng chết, chỉ có liều mạng với các người ?

Câu nó còn chưa hết, thành linh im ?

Chẳng có một tiếng động nào, thế là xong một mạng.

Âu Dương Hải thất kinh, chàng ở trong cây mà không sao thấy được họ giết người như thế nào.

Chỉ nghe một người khác nói:

- Mới rồi tiểu nhân ở trên thuyền trông thấy Trần Đường chủ bị Thành Thanh Đức giết chết, xong một bóng người bay vút tới, như chớp chụp lắt Thành Thanh Đức phóng chạy đến đây, chúng tiểu nhân đến đây thì chỉ thấy Thành Thanh Đức, mà không thấy người kia. Chắc chìa khóa Âm Dương nhất định do người kia cướp đi.

Bóng đen giáo chủ ? ừ? một tiếng.

Chỉ nghe thất tiếng gió phiêu động.

Bóng đen giáo chủ và Hồng y thiếu nữ Lục Thiên Mai đã bay xuống gò hoang.

Lúc này bốn bề im lặng như tờ, tặc như không còn một tiếng người nào.

Âu Dương Hải từ trên cây từ từ tuột xuống, chỉ thấy mọi người còn đứng ở đó, có điều không nhúc nhích gì cả, hiệ ra vẻ âm u lạ lùng.

Âu Dương Hải khẽ đi đến, đưa mắt nhìn vào mặt họ, không nhic được kêu ?à? lên một tiếng.

Hóa ra những người này đứng đó rõ ràng là bị người điểm trúng huyết đạo, sắc mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh khủng.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Bạch Hoàng giáo chủ này thật là một nhân vật hung tàn quán thế, những người này trông ra ai nấy cũng đều là những tay dũng sĩ khỏe mạnh, nhưng vừa trông thấy Bạch Hoàng giáo chủ thì kinh hãi đến độ như vậy.

Thế là, chàng đưa tay ấn vào huyết ?hoa cái? của người bên cạnh, muốn gia khai huyết đạo cho hắn.

Ai ngờ người đó chẳng nhúc nhích gì hết

Lại thoa mũi hắn, thấy đã ngừng thở tự bao giờ, hóa ra hắn đã bị điểm trúng tử huyết.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, đưa mắt nhìn hai mươi mấy người xung quanh, họ đứng rải rác trong nghĩa địa, chàng lại không thấy Bạch Hoàng giáo chủ hoặc Lục Thiên Mai xuất thủ, hai mươi mấy người này đều bị chết, thật là một chuyên thần bí không thể tưởng tượng nổi.

Trên nghĩa địa chỉ có một người đứng ngây ra không dám thở mạnh, đó là người lên tiếng sau cùng, được Bạch Hoàng giáo chủ lưu lại mạng sống.

Âu Dương Hải kinh nghi bất định, nên biết khoảng cách chàng xuất hiện và Bạch Hoàng giáo chủ rời đi thời gian chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối phương lại có thể hạ thủ độc thủ cả hai mươi mấy người này, thủ pháp cực nhanh quả là hiếm thấy.

Chàng hỏi người chưa chết này:

- Ê ! ngươi làm sao vậy?

Hỏi liền mấy câu mà đại hán này chỉ chọn mắt trắng dã, thần sắc ngơ ngơ ngắc ngắc.

Âu Dương Hải bắt mạch của hần liền phát giác nhịp mạch của hần rối loạn, xem ra tính mạng tuy còn nhưng đã bị người ra tay làm đứt mấy nơi kinh mạch, biến thành một gã khờ không biết nói chuyện, không biết suy nghĩ.

Lúc này Âu Dương Hải trở nên giận dữ, bụng nghĩ:

- Bạch Hoàng giáo chủ lại độc ác tàn khốc như vậy !

Nghĩ đến võ công cao cường của đối phương, mà mình đơn phương độc mã, quả thật không phải là đối thủ.

Âu Dương Hải cảm thấy võ công của mình biết bao là bé nhỏ, nếu mà so sánh với Bạch Hoàng giáo chủ thì thật là ngọn đồi so với núi cao, dòng sông so với biển lớn !

Chàng buồn bã thở dài một tiếng.

Chợt phía sau lại vang lên một tiếng than thở khe khẽ.

Âu Dương Hải thất kinh, quay phắt người lại.

Trong nghĩa địa ghê rợn, lờn nhồn mô bia, khung cảnh mờ mịt, âm u nào có thấy bóng người.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, nghĩ:

- Rõ ràng phía sau có tiếng than thở, sao quay lại thì không thấy bóng người, chẳng lẽ mình nghe lầm chăng?

Âu Dương Hải không tin lỗi tai mình nghe lầm, mà là có người nấp ở nơi nào đó trong ngôi mộ cho nên mình không thấy.

Âu Dương Hải đưa tay rút kiếm, lạnh lùng quát:

- Ai? Sao không ra mặt tương kiến.

Chỉ nghe thấy sau một ngôi mộ ngoài mười mấy trượng vang lên một giọng nói:

- Ta đã sắp chết đến nơi rồi, sao còn có thể tương kiến với ngươi được.

Âu Dương Hải cau mày, hỏi:

- Sao ngươi nói là sắp chết, ngươi là ai?

Người đó thở dài nói:

- Ngươi là Thanh Đạo Minh hồn Võ đàn chủ gân đây mà nổi danh trên giang hồ phải không? Ôi ! ngươi có thể cứu mạng ta chứ?

Âu Dương Hải kinh dị vô cùng, chàng cảm thấy giọng nói này hơi quen, nhưng lại không nhớ ra là ai?

Âu Dương Hải đi lên trước vài bước, quát lên:

- Ta có thể cứu ngươi, nhưng trừ phi người có thể đứng dậy để ta xem thử.

Người đó than thở nói:

- Nếu ta có thể đứng dậy thì sao lại muốn ngươi cứu.

Âu Dương Hải hỏi:

- Ngươi bị thương ra sao?

Người đó nói:

- Bị thương rất nghiêm trọng?

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng quay mình bước đi.

Chợt nghe người ấy than rằng:

- Ngươi mà đi thì đại bí mật kinh động giang hồ võ lâm kia sẽ không ai biết nữa.

Âu Dương Hải nghe vậy quay trở lại, hỏi:

- Bí mật gì?

Người đó nói:

- Bí mật của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải nói:

- Người biết Bạch Hoàng giáo chủ là ai à?

Người đó nói:

- Người qua đây, ta nói cho người biết.

Âu Dương Hải bất giác bước lên bốn năm bước, bỗng lại dừng lại hỏi:

- Vậy thế các hạ là ai? Hãy hiện thân ra đi.

Người đó chậm rãi nói:

- Người bước lên ba bước nữa thì có thể trông thấy ta.

Âu Dương Hải biết trên giang hồ võ lâm đâu đâu cũng đầy đầy những âm mưu quỷ kế, người này nghe tiếng hơi quen, nhưng chàng lại không đoán ra là ai, thầm nghĩ: ?Hắn bị thương rất nặng, nhưng giọng nói lại không yếu ớt như người bị thương, mình không thể trúng quỷ kế của hắn ? ?

Vừa nghĩ đến đó thì chợt người đó nói:

- Bạch Hoàng giáo chủ là ?

Người đó nói vài câu nữa tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, Âu Dương Hải nghe không rõ, bất giác đi lên một bước, hỏi:

- Người nói gì?

Người đó nói mấy câu nhỏ nhỏ thanh âm lại càng thêm nhỏ nữa, Âu Dương Hải chỉ nghe thấy cái gì ?Âm Dương cốc Bạch Hoàng giáo chủ ? ? mấy chữ.

Âu Dương Hải lại bước lên mấy bước, hỏi:

- Người nói gì?

Bất chợt Âu Dương Hải cảm thấy trên bụng và trên đùi đồng thời muỗi cắn phải.

Lúc này là mùa đông, gió lạnh se da, làm gì có muỗi, Âu Dương Hải cũng không để ý, thuận tay vỗ lên chỗ bị cắn hai cái.

Bỗng Âu Dương Hảo ngẩng đầu lên ?

Chỉ thấy sau một ngôi mộ cách hai trượng trước mắt, có một người mặc hoàng kim trường bào đứng đó.

Âu Dương Hải kinh hãi lùi lại ba bốn bước, giận dữ quát lên:

- Hóa ra là thứ gian đồ nhà ngươi !

Người mặc hoàng kim trường bào chính là một trong tam kỳ lệnh chủ mà Âu Dương Hải đã gặp qua hai lần.

? Gã cười hề hề hề ? một tràng gian xảo, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đem chìa khoá Âm Dương để lại, ta sẽ dâng thuốc giải Văn Tu Châm (Kim râu muỗi) cho ngươi.

Âu Dương Hải nghe thấy ba chữ ?Văn tu châm? liền giật mình, vội đưa tay sờ vào chỗ bị muỗi chích ở bụng hồi nãy.

Chỉ cảm thấy hơi buốt, rõ ràng là cảm giác sau khi bị muỗi cắn, nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng, lúc này làm gì có muỗi? Mà muỗi làm gì có thể cắn vào bụng xuyên qua áo được.

Vừa nghĩ đến đây liền hiểu ! vừa rồi gã cố ý nói nhỏ để dụ ta đến gần, thế là bắn lạt ám khí nhỏ xíu này vào người ta.

Âu Dương Hải không khỏi giận dữ, hừ một tiếng ?

Tả chưởng che mặt, hữu chưởng che ngực, tung người xông đến.

Người chưa chạm đất, người mặc kim hoàng trường cười nhạt một tiếng, phóng ra một chưởng.

Âu Dương Hải trong lúc thịnh nộ đã vận đến mười thành công lực vào ngọn chưởng.

Song chưởng của hai người gieo tiếp ?bình? một tiếng, mỗi người đều bị chấn động lùi lại mấy bước.

Âu Dương Hải cùng với gã đầu chương, cảm thấy bàn tay đau đớn kịch liệt.

Hóa ra chương này trong lòng bàn tay đối phương lén dấu vũ khí sắc nhọn, song chương vừa tiếp chạm thì bảy mũi nhọn đồng thời xuyên vào lòng bàn tay của chàng.

Người mặc kim hoàng trường bào và Âu Dương Hải đối một chương, hai vai lắc lư, lùi lại ba bốn bước, ọa lên một tiếng, trong miệng phun một bùm máu tươi.

Nhưng người mặc Kim hoàng trường bào cười lạnh nói:

- Thất Tinh Đinh trong chương của ta độc tính không vừa. Chương lực kinh người của người quả thật bất phàm, bội phục bội phục.

Âu Dương Hải giận dữ điên cuồng rút thanh Qui Kiếm chém mạnh xuống.

Người mặc kim hoàng trường bào né người tránh khỏi nhất kiếm, phập một tiếng, trường kiếm đã chém tằm bia mộ sau lưng gã làm đôi như cắt miếng đậu hũ.

Âu Dương Hải vung cổ tay, soạt, soạt ! lại chém ra hai nhát.

Ánh sáng xanh lòe chớp, kiếm phong buốt tới tận xương.

Người mặc Kim hoàng trường bào trông thấy kiếm thức dừng mãnh như vậy, nhảy lùi lại một trượng, kêu lên:

- Người trúng liền hai thứ độc, lại còn ra oai được nữa sao?

Âu Dương Hải hét lên một tiếng, chân bước theo thế cung tiến bộ, trường kiếm đâm xéo ra ?

Nhất kiếm này nhanh như chớp, mà góc độ chém ra cực kỳ quái dị.

?Phục? một tiếng, tay áo của người mặc kim hoàng trường bào bị chém rách, bay phát phơ trong gió.

Người mặc kim hoàng trường bào thất kinh, quát lên:

- Người muốn tính mạng hay là muốn chìa khóa Âm Dương?

Âu Dương Hải nói:

- Được ! Người đưa ra thuốc giải, ta đưa người chìa khóa Âm Dương.

Nguyên là bị trúng Văn Tu Châm trên đùi của Âu Dương Hải dần dần tê dại, biết rằng độc tính đã phát tác, người này võ công cực cao, chàng cũng không tin rằng trước khi độc tính phát tác lại có thể đánh bại được gã.

Chàng trên người mang mối huyết hải thâm cừu, há lại chết như vậy, mà chìa khóa Âm Dương này nói ra cũng là do chàng lấy được từ trong tay Thành Thanh Đức.

Thế là chàng rút từ trong người ra chiếc hộp ngọc, ném trên mặt đất.

Cạch một tiếng, nắp hộp mở ra để lộ tám đạo kiếm quang chói lọi.

Âu Dương Hải thấy vậy trợn mắt há mồm quả nhiên là tám thanh tiểu kiếm đó, mà vật này chàng đã tặng cho Vân Trung Nhạc, sao Thành Thanh Đức lại có?

Người mặc kim hoàng trường bào mừng rỡ, cúi mình nhặt lên, ngắm nghía mãi mê, khen ngợi:

- Hảo kiếm ! hảo kiếm ! chỉ vậy thôi mà giá trị liên thành ?

Âu Dương Hải thấy gã ngắm nghía tám thanh kiếm mà không lấy thuốc giải ra, lúc này Âu Dương Hải cảm thấy bàn tay đau đớn dữ dội, bất giác kêu lên:

- Ta dùng chìa khóa Âm Dương đổi thuốc giải, thế thuốc giải đâu?

Người mặc áo kim hoàng trường bào lớn tiếng cười ha ha không ngớt.

Âu Dương Hải giận dữ nói:

- Ta đòi người thuốc giải, có gì mà buồn cười?

Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:

- Sao người ngu vậy, không đợi ta đưa thuốc giải mà lại đưa chìa khóa Âm Dương cho ta trước?

Âu Dương Hải giận dữ nói:

- Nhất ngón ứng xuất, tứ mã nan truy, ta đồng ý lật chìa khóa. Âm Dương đổi thuốc giải chẳng lẽ lại còn trì hoãn hay sao? đưa trước đưa sau cũng đều như nhau chứ?

Người mặc kim hoàng trường bào cười khê nói:

- Ta biết võ công của ngươi rất cao, ta vẫn phải kém ngươi ba phần, ngay cả ngươi đánh không lại ta phải chạy trốn thì ta cũng không giám chắc là bắt được ngươi, như thế thì ta làm sao mà được chìa khóa Âm Dương. Bây giờ chìa khóa Âm Dương đã vào tay ta rồi thì ngươi hay còn muốn ta dùng thuốc giải cứu ngươi ư?

Âu Dương Hải nghe vậy một luồng khí lạnh từ đáy lòng bốc thẳng lên.

Người mặc kim hoàng trường bào lại nói:

- Âu Dương Hải, có một chuyện này mà ngươi không thể không biết, Văn Tu CHâm của tại hạ thật hãy còn hơn nổi Thâm tinh đỉnh độc tính trong Thất tinh đỉnh này mới quả thực là lợi hại đấy. Trong vòng hai mươi bốn giờ, cơ nhục toàn thân của ngươi sẽ rơi vô hình? Vạn vật thực hư? trong Hải Lưu Trân Kinh.

Uy lực mạnh mẽ của loại chưởng vô hình này đã có người thấy qua, nhưng Âu Dương Hải không phải lúc nào cũng có thể tung ra loại chưởng lực này mà phải trong lúc bất ngờ mới vận ra được.

Đường Hải Ninh thấy nhất kiếm bên tay phải của Âu Dương Hải hung ác ghê gớm, tránh người né qua rất nhanh? và lúc này.

(X-X)

Chỉ nghe thấy Đường Hải Ninh hự lên một tiếng, thân người đã ngã xuống.

Mà Âu Dương Hải cũng vì vận phát ra kinh lực cực lớn nên làm cho độc khí phát tác mau lẹ.

Trong cơn hôn mê chàng vụt thấy một người đi đến như một bóng ma, giống như là Bạch Hoàng giáo chủ.

Sau đó ?

Chàng đã bất tỉnh nhân sự, hôn mê đi.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu ?

Lúc chàng tỉnh lại phát giác mình nằm trên một cái nền cứng cứng, chàng cảm thấy toàn thân vô lực, cả mí mắt cũng không mở nổi.

Chỉ có não trí là tỉnh táo.

Đột nhiên chàng nghe một giọng rất quen thuộc nói:

- Bắc Quốc Tiên Cơ, nội tâm của ngươi rất rõ, công lực của ngươi luôn kém ta một bậc, nếu như ta vận động nội lực thì tuy ta phải mất đi ba bốn mươi năm công lực, nhưng còn ngươi thì bỏ mạng tại đây, cho nên, ta xin ngươi giao hãn cho ta.

Âu Dương Hải nghe vậy rất mừng, hóa ra người đang nói này chính là sư phụ Thiết Định quái hiệp của mình, thế thì đối phương là Bắc Quốc Tiên Cơ.

Chỉ hận mình không thể mở mắt được để trông thấy hai vị tuyệt đại cao thủ này giao đấu võ công, nghe họ nói chuyện, hình như là đang tỉ thí nội lực.

Chỉ nghe giọng nói trong trẻo của Bắc Quốc tiên Cơ, nói:

- Bây giờ tuy ta yếu thế nhưng viên binh của bốn giáo lát nữa sẽ đến.

Âu Dương Hải kinh hãi vô cùng, nói như vậy Bạch Hoàng giáo chủ lại là Bắc Quốc Tiên Cơ.

Chỉ nghe thấy Thiết Định quái hiệp nói:

- Hiện giờ ta và ngươi ở tại lòng sông mênh mông, chẳng lẽ người của ngươi sẽ đến ngay ư?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Thiết Định quái hiệp, ngươi luôn luôn nhân từ, cho nên thất bại hoàn toàn đều tại khuyết điểm này. mời rồi ngươi thả tên phu thuyền, kỳ thực

tên phu thuyền này là người của bốn giáo, hắc ở trong võ lâm có một trác hiệu ?Phiên giang thủy quý? có thể lẫn trong

Hết chương 11

- Xin bạn ghé thăm:
<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>
để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.
- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:
<http://www.maihoatrang.net>
và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường
- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:
<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>
- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>